

L'egoisme

L'egoisme és la tendència de la persona a considerar-se centre principal d'interès, que redunda en la interpretació explícita que res té sentit, si no és des de la perspectiva del benefici propi. En filosofia, és la manca de tota possibilitat de transcendir el seu propi àmbit, perquè l'únic existent és la pròpia consciència i els seus continguts.

De fet, l'egoisme racional, postura ètica proposada per diversos filòsofs, es fonamenta en la idea que cal preocupar-se per un mateix, pels seus propis interessos, pel seu propi benestar, considerant-ho com a postura racional, raonable i fins i tot comprensible i recomanable. Partint de la base que la majoria de normes morals neixen del propi interès, en ètica l'egoisme s'oposa a l'altruisme, però només sembla una idea oposada, perquè és una forma més d'egoisme, una recompensa de sentiments positius. A més, l'interès general pels altres és una forma d'egoisme social i també és interès propi.

La conducta humana és pur egoisme per la supervivència, pel menjar, pels diners... i, si ens associem, només és amb l'objectiu d'aconseguir benefici propi de cadascun dels associats, perquè ens necessitem a l'hora d'aconseguir fites més elevades i en solitari no podríem aconseguir-les. Egoisme social? Egoisme de supervivència? Al parlar d'egoisme, degut a la nostra educació i cultura judeo-cristiana ens sembla moralment reprovable, però no ho és. L'egoisme s'entén en la nostra societat com una debilitat humana i en contra es proposa l'altruisme. No hi ha res més egoista en el sentit judeo-cristià que el proselitisme, que ha fet la religió per aconseguir fidels per a la seva causa. Menyspreu malaltís a les demés visions del món i a les altres creences tant legítimes com les seves.

Quan algú es troba sol, malhumorat, trist, pensa: tot és pur egoisme. Per què s'ha d'arribar a aquesta conclusió, precisament quan la persona no es troba bé? Doncs, perquè hom no pot ser egoista amb els demés, no pot aprofitar-se'n i pensa que són els altres, els qui se n'aprofiten d'ell. I això dol. Pot ser, si s'hagués platejat en els bons moments qui és egoista, hauria vist que ell és el primer en ser-ho. Només se sent el sentiment d'egoisme aliè, quan la persona ja no pot ser-ho. I es queixa, perquè no pot fer altra cosa. I queixant-se, també és egoista. Vol el millor per a ell mateix.

Aquest excessiu apressi, que té la persona per sí mateixa amb desmesura pel seu propi interès i sense preocupar-se pels demés, resulta ser comú a totes les persones en major o menor mesura. Així, doncs, aquesta conducta és consubstancial a l'ésser humà i, per tant, no pot ser dolenta, com ens ho plantegen sectors polítics, religiosos i socials. Possiblement, si fóssim tots moralment i racionalment més egoistes, seríem més productius i ajudaríem als altres a ser més competitius.

L'egoisme és el motor de la vida humana, com també de la vida animal. Fixem-nos fins a on arriba l'egoisme, que naixem i morim sols. És clar, un egoisme, que no podem controlar. Doncs, també podem afirmar amb bon criteri, que vivim sols i tota percepció de companyia és pur egoisme per no sentir-nos sols. La relació amb els demés produeix l'egoisme necessari per tenir vida social i familiar, però al capdavall estem egoistament sols, perquè no compartim les sensacions més íntimes amb ningú. Les emmagatzemem amb molta cura només per a nosaltres, perquè el sentit d'intimitat es barreja amb el d'egoisme. Els sentiments no afluoren per compartir-los i gaudir-ne plegats, sinó que es desen per mostrar una imatge conductual adient, segons els canons socials de convivència. (6/7/11)